

"O aktuální situaci" č.5 (121), říjen 2015

A co na Západě?

Poté, co zazněla mnichovská řeč Putina 10. února 2007, až do dneška politici států Západu a jejich vedoucí masmédia podněcují nenávist k V. Putinovi osobně, a také k Rusku a jeho národům, které neodmítají politiku, zosobňovanou V. Putinem, nepodporují liberální prozápadní opozici, oceňujíce její lídry a ideology jako zrádce. Začali tím, že nazvali Putina „vší, která zařvala“ ("Putin: the louse that roared"), a k dnešnímu dni došli do přímého přirovnávání Putina k Hitlerovi a Ruska k třetí říši a globálnímu nebezpečí typu ISIL nebo pandemie. Přičemž v základech teze „Putin a Rusko představují nebezpečí celému civilizovanému lidstvu“ leží cílevědomě konstruovaná lež, o jejíž pravdivosti byli „elitáři“ Západu schopni přesvědčit především sami sebe. Protože vládnoucí „elita“ je subjektem politiky států Západu, pak neadekvátní výchozí údaje při vypracovávání politického kurzu způsobují chybné stanovování cílů, nevyhnutelným důsledkem čehož je více či méně škodlivý politický kurs.

Pro pochopení toho, čím je podmíněna právě taková pozice vládnoucí „elity“ států Západu, je nutné se obrátit k záležitostem dávno minulým, na něž většina zapomněla a ti, kdo si je pamatují, je nespojují s praktickou politikou států Západu dnes a v blízké budoucnosti.

O těch událostech informuje článek člena-korespondenta Ruské akademie věd Viktora Danilova-Daniljana a Igora Rejfa „Za hranicemi růstu. Počítačový model, který otřásl světem“, publikovaný v časopise Věda a život č.10/2015.

Je v něm řeč o studii „Meze růstu“, publikované v roce 1974 výzkumníky MIT (Donella and Dennis Meadows, Jorgen Randers, Uilyyam C. Behrens III), objednané Římským klubem v roce 1970 a o vlivu této studie na život civilizace během následujících 40 let.

Hlavní tezí zprávy „Meze růstu“ je: je nutné vyřešit konflikt mezi:

- **ohraničeností objemu přírodních statků, které může planeta Země poskytnout lidstvu,**
- **a neohraničeností objemu exponenciálně narůstající spotřeby lidstva.**

Pokud tento konflikt, zrozený regionální civilizací Západu, nebude vyřešen, pak je nevyhnutelný kolaps, degradace globální civilizace v důsledku zostření vnitrosociálních konfliktů, globálního zničení životního prostředí a biosféry planety celkově, změny klimatu, fyzikálně-geografických parametrů regionů planety. Podle hodnocení autorů zprávy má katastrofa nastat do konce 21. století.

Ve své době byla zpráva „Meze růstu“ přeložena do 35 jazyků a stala se bestsellerem v mnoha zemích. Ale byla přijata veřejností jen jako skandální senzace, a ze strany vědců vyzvala výhrady, jejichž podstata spočívala v tom, že matematický model, na jehož základě byla provedena prognóza, je primitivní, nezahrnuje vědecko-technický pokrok a mnoho dalších faktorů, v důsledku čehož je prognóza celkově nevěrohodná.

Jistě, v základu každého modelu leží určité zjednodušení, ale stejně je třeba být idiotem, aby člověk vyvracel biosférně-geofyzický fakt: *spektrum přírodních blah, které planeta Země může odevzdávat civilizaci při zachování udržitelnosti biosféry, jejíž částí je člověk, je omezené, a tomu objektivnímu ohraničení musí být podřízen život civilizace a politika.*

V souladu s nechápáním a ignorováním této objektivní danosti jsou zástupci hlavního proudu vědy a politiky Západu kliničtí idioti.

Opírat své názory na ty klinické idioty, napodobovat a snažit se jim vyrovnat mohou opět jen kliničtí idioti.

¹ Název článku Maxe Boota v "Los Angeles Times" ze 14.2.2007, ve které komentuje mnichovské vystoupení V.Putina.

V důsledku tohoto idiotizmu nebyla zpráva „Meze růstu“ přijata, především politiky a experty-konzultanty je obsluhujícími, jako varování, zavazující ke změně kvality života celé globální civilizace a především států-líderů vědeckotechnického pokroku.

O 20 let později byla stejnou skupinou publikována kniha „Za mezemi růstu“. V ní byl zachován předchozí vědecko-metodologický přístup k hodnocení situace a vypracování prognózy, ale byl přidán pesimismus v hodnocení perspektiv, protože za 20 uplynulých let se v globálním biosféře-sociálně-ekonomickém systému stihlo mnoho věcí změnit k horšímu. Uběhlo dalších 10 let a v roce 2004 byla publikována nová kniha „Meze růstu. O třicet let později“, ve které autoři zprávy „Meze růstu“ konstatovali další zhoršení situace a perspektiv.

"V předmluvě k poslední části své trilogie, vydané k příležitosti 30. výročí publikace „Mezi růstu“, D. Meadows a J. Randers píše, že plánují vydat další knihu ke 40. výročí - „Meze růstu. O 40 let později“. Ale plány se změnila a čtvrtá kniha nebude. Jak přiznal Dennis Meadows, nemá smysl znovu popisovat scénáře budoucnosti, protože při všech rozumných předpokladech jsou to scénáře kolapsu..."¹.

Autoři svým odmítnutím napsat další knihu přiznali neadekvátnost veškeré politiky OSN a států-členů OSN v záležitosti Koncepce udržitelného rozvoje, přijaté na Konferenci OSN týkající se životního prostředí a rozvoje v Rio de Janeiro v roce 1992.

Tj. během celé doby po publikaci zprávy „Meze růstu“ Západ reálně nic neudělal pro to, aby změnil kvalitu života civilizace a především – států-lídrů vědeckotechnického pokroku a lídrů závodů ve spotřebě. Přičemž je třeba poukázat na to, že přibližně ve stejné době, kdy byla publikována zpráva, byla publikována kniha J. Gailbraitha „Ekonomické teorie a cíle společnosti“, ve které byly ohlášeny cíle a úkoly reforem, které by mohly podřídit způsob života globální civilizace a států-lídrů vědeckotechnického pokroku objektivním omezením, na které poukázali autoři zprávy „Meze růstu“. Nicméně uvedená kniha Gailbraitha byla také ignorována jak odbornou veřejností, tak politiky-profesionály, tak i experty-konzultanty politiků, i profesory, připravujícími nové pokolení politiků, ekonomů, sociologů. Tito lidé byli zaujati reprodukcí předchozího způsobu života, vedoucího ke katastrofě. Konkrétně se to přiznává v epigrafu citovaného článku:

"Je užitečné srovnat naši práci s činností těch ekonomů, kteří ztratili posledních 30 let na propagaci koncepce volného trhu. Na rozdíl od nás, jim se povedlo přesvědčit o své myšlence skoro všechny.

Donella a Dennis Meadows, Jorgen Randers."

V těchto podmínkách pramení nepřátelství k Rusku ze strany politického establishmentu Západu z následujících okolností:

- Autarkie (samodostatečnost) a prakticky kompletní izolace politicko-ekonomického systému SSSR od vnějšího světa nedovolovala řešit problém „růstu ekonomiky“ Západu na úkor přírodních a jiných zdrojů tohoto regionu.
- Krach SSSR dal politickému establishmentu Západu naději, že přístup k přírodním zdrojům SSSR, který se díky tomu Západu odkryl, dovolí přenést kolaps, předpovězený v „Mezích růstu“ do budoucnosti, a ještě nějakou dobu žít podle principu Po nás potopa.
- V. Putin dělá svou politikou tu naději neopodstatněnou a staví politický establishment Západu před problémy, na nutnost jejichž vyřešení ukázali autoři zprávy „Meze růstu“ před 40 lety.
- Nicméně Západ, jeho věda, jeho politický establishment nemá žádný životní adekvátní model budoucnosti ani samotného Západu, ani lidstva celkově, také díky tomu, že autoři zprávy „Meze růstu“ nepovažovali za nutné vypracovat model-alternativu potenciálně sebevražednému způsobu života, díky své konceptuální negramotnosti.
- Důsledkem toho všeho je ztráta důvěry v budoucnost u „elit“ Západu (zatím neuvědomovaná vědomě), která vyvolává (zatím také neuvědomovaný) strach. Tento neuvědomovaný strach konsoliduje západní „elity“² (a především americké) v nenávisti k postsovětskému Rusku a k

¹ "Věda a život / Наука и жизнь", № 10, 2015, str. 15.

² interview Sergeje Ivanova (rj): <http://cont.ws/post/136471>

Putinovi osobně, přičemž v silnější nenávisti, než byla nenávist k SSSR a Stalinovi. Proč? Vždyť se zdá že pro to nejsou příčiny: liberální „elity“ RF se málo čím odlišují od západních „elit“; čeho by se měl bát Západ, když všechna masmédia RF, ekonomika, finanční systém, vzdělávací systém, kultura jsou pod kontrolou „rosionských“ liberálů, jejichž děti se učí na Západě a kteří mají majetek na Západě?

- A jde o to, že existuje otázka: Kdy společnost SSSR pocítila, že Sovětský svaz ukončil svou existenci? Odpověď na ní je následující: Ne tehdy, když tři opilí idioti podepsali v Bělověžském lese právní rozsudek nad SSSR, ani ne tehdy, když byla spuštěna vlajka SSSR na Kremlem a místo ní byla pozdvižena trikolóra. Mnohonárodnostní společnost SSSR pocítila, že Svazu národů přišel konec, když lidé masově ztratili důvěru v budoucnost. A nyní přišla řada na „elity“ Západu a především „elity“ USA, zažít ten pocit ztráty jistoty v budoucnost – proto šílí místo toho, aby snili o lepší budoucnosti a realizovali ten sen v životě...

Ale na rozdíl od Západu, Rusko má model budoucnosti, který se realizuje v životě navzdory tomu, že domácí „elitáři“ jsou stejně jako ti západní, kreativně impotentní a napodobující Západ, škodí v Rusku.

Vnitřní prediktor CCCP
25. října 2015